

Efter den gældende ordning er det ministeriet, der giver koncessionshavere tilladelse til arealanvendelse inden for koncessionsområdet. Dette fremgår af mineloven. Lovudkastet berører ikke denne ordning, jfr. udkastets § 9 (nu § 8).

Uden for koncessionsområderne har det hidtidig med støtte i statens almindelige højhedsret været antaget, at ministeren kan meddele koncessionshavere tilladelse til arealanvendelse. Inden for byområderne har bebyggelsesudvalgene hidtil haft denne kompetence. Lovforslaget indfører den ordning, at ministeren — inden tilladelse meddeles til arealanvendelse uden for byzoner — skal indhente udtalelse fra landsplanudvalget. Inden for byzonen giver kommunalbestyrelsen tilladelse. En kommunalbestyrelses afgørelse for så vidt angår arealanvendelse inden for byområder vil af koncessionshavere kunne indankes for landsplanudvalget i medfør af § 5, stk. 4 (nu § 21, stk. 2, jfr. § 4).

I øvrigt bør bemærkes, at der nu i mineloven og fredningsloven samt i det her foreliggende lovforslag indeholdes forskellige regler, der tillægger forskellige instanser kompetence med hensyn til arealtildelingen, hvorfor man umiddelbart må stille spørgsmålet, om det ikke ville være mest hensigtsmæssigt, om disse regler blev samarbejdet, således at det blev de samme instanser, der havde kompetencen efter de nævnte love.

Det skal anføres, at ministeriet kan tilslutte sig, at landsplanudvalget selv vælger sin formand blandt de af landsrådet upegede medlemmer som foreslået af landsrådet under efterårssamlingen 1975. Derimod fastholder ministeriet principielt, at kommunernes geografiske kompetence begrænses til byzonerne; ministeriet vil dog være indforstået med, at der i lovens tekst § 5, stk. 2 (nu § 4, stk. 3) tilføjes en bestemmelse om, at kommuner i områder, der er udlagt til fritidsarealer eller jagtområder, uden tilladelse fra landsplanudvalget vil kunne give tilladelse til opførelse af fritidshuse, jagthytter eller lign.

Idet der henvises til den omdelte skrivelse fra De grønlandske kommuners Landsforening skal særlig bemærkes, at landsforeningen er betænkelig ved lovforslagets § 1, nr. 5 og finder det sikrest, at det af lovforslagets bemærkninger fremgår, at tilvejebringelse af bygge- bymodnede arealer sker efter nærme-

re aftale under hensyn til den berørte kommunes økonomi og mulighed for anvendelse af allerede eksisterende forundersøgelsesmateriale m.v.

Landsforeningen finder det vigtigt, at det utvetydigt fremgår af lovforslagets § 5, stk. 3 (nu § 4, stk. 5, se bem.), at kommunalbestyrelsen ved udarbejdelsen af byplanen har beføjelsen til at afgøre, hvad der skal være byzone, og at det først er efter fastlæggelsen af grænsen, ved en eventuel senere opstået tvivl, at landsplanudvalget afgør, hvorvidt et område er byzone. Hertil skal bemærkes, at § 5, stk. 1 (nu § 4, stk. 1) definerer hvad der skal betragtes som byzone, nemlig områder, der rummer en samlet bebyggelse eller som er omfattet af en byplan. Det synes således at ligge i bestemmelsen, at kommunerne ved udarbejdelse af en byplan samtidig fastlægger grænsen for byområdet og dermed levnes et vist rimeligt spillerum. Reale grunde taler ikke imod at anbefale den af kommunerne foreslåede tydeliggørelse, forudsat at den i § 5, stk. 1 (nu § 4, stk. 1) nævnte definition bibeholdes.

Landsforeningen tager forbehold for den i § 14, stk. 2 og 3 (nu § 13, stk. 2 og 3) nævnte pligt til byplanlægning og ønsker, at dette forbehold fremgår af bemærkningerne, idet landsforeningen ønsker at de af GTO bebudede reviderede byplaner foreligger, forinden pligten til byplanlægning kan pålægges kommunerne. Da udarbejdelse af byplaner kan medføre betydelige udgifter, hvoraf kommunerne skal afholde 50 pct., kan der kun gives kommunerne medhold i, at denne pligt først bør indtræde efter nærmere aftale under hensyn til den berørte kommunes økonomi og mulighed for anvendelse af allerede eksisterende forundersøgelsesmateriale m.v.

Med disse bemærkninger overlades lovforslaget til landsrådets drøftelse, idet *indstilles*, at man fastholder indstillingen fra efterårssamlingen om landsplanudvalgets sammensætning i overensstemmelse med ministeriets forslag, dog således at man i stedet for landsrådsformanden som født formand foreslår, at udvalget selv vælger sin formand (jfr. nu § 2, stk. 2),

at man uanset den eksisterende usikkerhed om de økonomiske konsekvenser går